

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

"זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאִי"

מְבַצֵּעַ "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

הַקִּדְמָה לְסֵפֶר הַזֹּהָר הַמְחֻלָּק ל-תַּתְק"ס

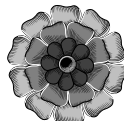
חֻלְקִים

מכ"ק אדמו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

הוצאה שלישית, חודש אדר א' תשע"א

תוכן הענינים

- ג..... כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזהר הקדוש
- כ..... כל האנשים המשתתפים בחלוקת ספר הזוהר ובסיומו [וכן בש"ס ומשניות], כל אחד נוטל שכר כאילו עשה פולה לבדו, ועושים סעודת סיום..... ה
- ו..... שמחת סיום ספר הזהר מעין שמחת תורה..... ו
- ז..... סיום זהר הוא תקון לגאולה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל..... ז
- ז..... לימדו הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לה שלמה..... ז
- ח..... סיום על ספר הזוהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזוהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה..... ט
- ט..... הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו..... יא
- יב..... כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה..... יב
- יג..... רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בני קדושים..... יג

ספר זכותא דבר יוחאי

כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזהר הקדוש

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוהר"ק - כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הקדוש, במיוחד בדורנו דרא בתרא [דור אחרון], שעל זה אמרו רבותינו ז"ל (שבת קל"ח ע"ב): תנו רבנן, כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר: "הנה ימים באים גאם ה' אלקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה'... תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו"ב...

א. הרמח"ל זי"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף וללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח אל התבה הזאת וננצל. ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמותיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו פי הלה לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"... כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משית. והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחר רשב"י זי"ע), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעה מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משית. (ראה בארץ באור הזוהר).

ב. כ"י לא תשכח מפי זרעו, אותיות יוחאי; על ידי זרעו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה. לכו חזו מפעלות השם, התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): 'כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכד): 'בהאי חבורא

ובזוהר (חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא) אמרו, דהוא "תיבת נח" שמיציל מפני המבול הנורא.

ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק, ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחתה קרון דוד במהרה. ועתה עלה בלב טהור - לקבץ

דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'. - ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על פן סמוך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הגה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא, היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנזכר לעיל. - ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע, כי = 6 צריך למחוק המלה "כי" האחרון ולהוסיף לפני תיבת "התנא": האות "ש" [שהתנא] = התנא הקדוש רבי שמעון הוא בתיבת (דגיאל ד): עיר וקדיש מן שמיא נחת, ראשי תבות שמעון וכו'. (ספר לקוטי מוהר"ן - בתחלת הספר).

ג. דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבארו באריכות בספר תנאי קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, עין שם. והנה הדבר ידוע, שרק בזכות לימוד התורה הקדושה בכלל, והזוה"ק בפרט, נזכה לנצל מכל היסורים, ולהגאל בקרוב ממש. ומצינו סמוך לזכר, במאמר הפסוק "צהר תעשה לתיבה". ופרש הבעש"ט זיעוכ"א, שהכננה לתיבה של תורה ותפלה. כמו שכתב "האור המאיר" (שמות פרשת בשלח), וז"ל: "ועל דרך ששמעתי בשם הבעש"ט זללה"ה שפרש צהר תעשה לתיבה (בראשית ו, טו), לעשות צהר מן התבה של תורה ותפלה". ומובא עוד בספרים (תולדות אדם פרשת נח) - שכמו שעשה נח תבה גשמית, כמו כן יש תבה רוחנית, שעל ידה אפשר להגאל, והיא תבה של תורה. וידוע שאותיות ז' וצ' אותיות מתחלפות הם, וממילא אפשר לבאר את הפסוק "צהר תעשה לתיבה", צ'הר היינו ז'הר תעשה לתיבה, שלמוד הזוה"ק הוא התיבת נח, שעל ידה אפשר לזכות לגאולה, ולהנצל מכל משברי מים העוברים על האנשים בדורו של משיח, אשרי מי שיזכה לזה.

ד. הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו תיבת נח של הרשב"י, שהוא "הזהר הקדוש", להצילנו מהמבול הנורא!

והמשפילים זיהרו כזהר הרקיע. אליו אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון תקמים (שמות א) כל הנו הילוד תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא). ועי"ע תקוני זכר חדש דף ע"ב עמוד ד', הקדמת המוציא לאור תקוני זכר מהגר"א, רבינו הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביה, י"א).

ה. אמרו בתקונים (תקון ו' דף כ"ד), וזה לשונו: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חפויא דילה, פד יתגלי לתתא בדרא בתרא בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) ונקראתם דרור בארץ וגומר, עין שם. - הט אזניה ושמע, כי נודעה יד השם אל עבדיו, דחפוי הזהר הקדוש לא נתגלה לראשונים זאת לפנים בישראל, כי אם ואמר אל דור האחרון שם יתנו קריא"ה נאמנ"ה הנהו זהרה'ורי, דבזכות זאת ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה.

אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת יְסִימוּ כּוֹלֵם יַחַד אֶת סֵפֶר הַזּוֹהַר הַקָּדוֹשׁ, עַל יְדֵי שְׂמַחְלָקִים אֶת הַלִּמּוּד לַחֲלָקִים קִטְנִים, וְכָל אֶחָד לֹמֵד חֲלָקוֹ וּמִשְׁתַּתֵּף עִם הַכָּלָל, וּבִזְוֶה נַחֲשֵׁב לְכָל יַחִיד שֶׁלָּמַד וְסִיִּם כָּל הַזּוֹהַר"ק, וְכָל זֶה בְּזִמְן מוּעֵט כְּאֲשֶׁר מִתְקַבְּצִים בְּבֵית הַכִּנְסָת בְּלִיל שַׁבַּת וּבִיּוֹם שַׁבַּת קוֹדֵשׁ כָּל מַנְיָן כְּפִי רְצוֹנוֹ.

וּכְבָר תִּקְוָה הָאֵי גְבָרָא קְדִישָׁא הַחֲכָם הַכּוֹלֵל, עֲנוּוֹתָן כְּהִלָּל, מ"ר נִיהוּ רַבָּה הָרַב יִצְחָק אֶלְפִיָּה זי"ע (וְעַיֵן בְּסֵפֶר "הַתְּקַבְּצוֹת הַזּוֹהַר" אִיד בְּתַפְלוּתֵי עִם עוֹד צַדִּיקִים עֲצַר אֶת הַשּׁוּאָה שְׁלֵא תִכְנַס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל), לְלַמּוֹד בְּחַבְרָה כָּל אֶחָד חֲלָקוֹ וְעַל יְדֵי זֶה יְסִימוּ כָּל הַחַבְרָה כּוֹלָה. עַיֵין דְּבָרֵי קְדָשׁוֹ בְּסֵפֶרוֹ הַטְּהוֹר "יְאִיר נְתִיב".

**כָּל הָאֲנָשִׁים הַמִּשְׁתַּתְּפִים בְּחִלּוּקַת סֵפֶר הַזּוֹהַר וּבְסִיּוּמוֹ [וְכֵן בְּש"ס וּמִשְׁנִיּוֹת],
כָּל אֶחָד נוֹטֵל שֹׁכֵר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וְעוֹשִׂים סְעוּדַת סִיּוּם**

כְּתַב בְּשַׁדִּי חֲמַד (מְעַרְכַת מ' סוף פָּלָל קצ"ח), וז"ל: **מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אַדָּם בְּשִׁתְּפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שֹׁכֵר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חַבְרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אַדָּם, שֶׁכָּל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת,**

וּבְדַרְבָּן זֶה אֵלֶּךָ לְפָרֵשׁ קָרָא כְּדַכְתִּיב הָאָמוּר בְּפָרֶשֶׁת בְּהַר "וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יֹשְׁבֵיהּ יוֹבֵל הוּא תַהֲיֶה לְכֶם" גו'. וְהוּן עוֹד נִבְיָא מַה שֶּׁכְּתוּב בְּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא סֵפֶר נְשֵׂא (דף ככד): וְהִילָךְ לְשׁוֹנוֹ: וְהַמְשִׁכִּים זְהִירוֹ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, בְּהֵאֵי חַבְרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר, מִן זוֹהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צְרִיבְ גַּסִּיוֹן, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטַּעַם מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיִם בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר", עַד כְּאֵן לְשׁוֹנוֹ. רָאָה גַם רָאָה, כִּי בְּחִינַת סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר הוּא בְּבִינָה, וּמִיַּדֵּעַ יְדִיעַ מְאִי דְאַתְמַר בְּהַר הַקָּדוֹשׁ וּבְתַקּוּנִים בְּדוּכְתֵי טוּבָא, כְּאֲשֶׁר יְרַדְף הַקּוֹרָא אֲצֵל עֵין רוג"ל אֵיזָה מְקוּם בִּינָה, וְהוּא, כִּי חֲמִשִּׁים שָׁנִים דִּיֹּבֵל הֵנָּה חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה. וְזֶה אָמַר וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ, וּקְרַאתֶם"ס דִּיקָא, אֲשֶׁר תִּקְרָא"ו אוֹתָם בְּסֵפֶר הַזֶּהֱרֵר וְהַתְּקוּנִים, וּבְזוֹכוֹתָא תִּלְיָא מִלְּתָא, דְּעַל יְדֵי זֶה דְּרוֹר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ. וְעַל זֶה סִיִּם וּקְרַמֵר יוֹבֵל הֵיא, כְּלוּמַר דְּהֵם בְּחִינָה אַחַת, כְּמוֹ שְׁיֹבֵל בְּחִינַת בִּינָה, כְּמוֹ כֵן לְמוּד הַזֶּהֱרֵר הַקָּדוֹשׁ אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה. וְמַה שֶּׁאָמְרוּ בְּהַר הַקָּדוֹשׁ בְּמִאֲמַר הַלְזָה עַל יְדֵי לְמוּד סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר שֶׁהוּא מְסַטְרָא דְּבִינָה וְהִיזֵי טוּעֵמִי"ם מְלִמְטָה מְאִילְנָא דְחַיִּי נִכְשֵׁי יוֹב"ב יִנְחֵנִי לְרַמּוֹ בְּזוֹהַר, כִּי בִינָה עִם הַכּוֹלֵל גִּימְטְרָא חַיִּי"ם. (נִפְשׁ חַיִּים מְעַרְכַת הו' אוֹת ה').

בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פָּרֶשֶׁת נְשֵׂא דף ככד:): וְהַמְשִׁכִּים זְהִירוֹ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, בְּהֵאֵי חַבְרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר, מִן זוֹהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין לֹא צְרִיבְ גַּסִּיוֹן, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטַּעַם מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזֶּהֱרֵר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיִם בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב) "ה' בְּדָד יִנְחֶנּוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר". עַכ"ל. הֵנָּה מְבָאֵר מְכָאן, שֶׁהַחַבְרָה מְהִימְנָא הִיא עֵתִיד לְהִיּוֹת גְּבוּרָה וְכו' עַד שְׁיִבְאוּ הַדּוֹר הַאֲחֵרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים שְׁאֵז יִתְגַּלֵּה לְתַתְּחוּנִים, וּבְזוֹכוֹת הַעוֹסְקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּפְלֵא הָאֲרָץ דְּעָה בְּסַבְתּוֹ, אֲשֶׁר זֶה תַהֲיֶה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ. וְזוֹהוּ שֶׁאָמַר וּבְגִינָה וּשְׁבֵתָם אִישׁ אֶל אַחְזָתוֹ וְכו', כְּדִי שְׁבִזְכוּתָא זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁם שְׁלֵא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִפְּצָרִים עַד שֶׁהֲצַרְף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם פְּסַח וּבְדָם מִילָה, כֵּן יִגְאָלָה הַעֲתִידָה לֹא תַהֲיֶה הַגְּאֻלָּה עַד שְׁיִזְכּוּ לְתוֹסְפוֹת הַקְּדָשָׁה הַזֶּה, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁרֵי הַזֶּהֱרֵר בְּה. (שְׁל"ה, עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת, מְאֻמֵר רֵאשׁוֹן).

ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושוירת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו.

שמחת סיום ספר הזהר מעין שמחת תורה

הצה"ק המקובל האלוקי רבי ברוך ממעזיבז, נכד הפעל שם טוב, זכותו יגן עלינו, נהג בכל ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש.

הצדיק הקדוש רבי ברוך, נכד הפעל שם טוב זכותו יגן עלינו, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשקו בפ"י קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון: "איך קען דיה, און דו קענסט מיד" [= אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

ו. לקבע את יום הסיום ליום שמחת תורה. ובספר אתקינו סעודתא (חלק סעודת היום הערה 25), הביא, דבקצת קהילות נהגו "חברת ש"ס", כלומר, החברה שהיו מחלקים את כל מסכתות הש"ס בין חברים, כדי שכלם יסיימו את כל הש"ס ביום מסויים, וקבעו את יום הסיום ליום שמחת תורה כדי שיימו תורה שבכתב ותורה שבעל פה כאחד, ביום אחד. - רושמי הקורות כותבים, כי ביום כ"ז ניסן תקע"ה החליטו מנהיגי חברת "ג"ר תמיד" בביאליסטוק, לחלק את הש"ס בין אנשי החברה, כדי שכלם יחד יסיימו את הש"ס תוך חצי שנה, היינו עד יום שמחת תורה של שנת תקע"ו, וכן מידי שנה בשנה עד ביאת הגואל. (סוד ה').

ז. מדעסקינן בהאי צדיקא קדישא, המקובל האלקי, רבינו ברוך ממעזיבז זיע"א, מן המעניין לצטט כאן שתי סיפורי-פלא, מהם נוכל להבין מעט מזעיר מגודל קדושתו ואהבת ישראל שלו. ידוע, שדרכו בקודש היה לבזות, לעתים, אנשים מסוימים שבאו לחסות בצלו, ביחוד בעת שולחנו הטהור בשבת-קודש או בחגים, והללו היו מקבלים זאת באהבה גמורה, בידעם שרם הגדול בודאי רואה עליהם קטרוגים ודינים ששורים עליהם, ובדיבוריו הקשים והבוטים לעיני כל, ביטל מעליהם דינים קשים אלה.

היה זה באחת מלילות שבת קודש, בעת ניהול שולחנו הטהור. אותו שבת התארח אצלו אחד ממחותני הצדיקים, אשר הגיע אליו להשתתף בשמחת שבע ברכות לנשואי צאצאיהם, ביחוד בסעודתא דחקל תפוחין קדישין במחיצתו של מחותנו הקדוש, רבי ברוך. באמצע עריכת ה"שולחן", התבטא רבי ברוך נגד אחד החסידים בביטויים חריפים נגדו, כדרכו בקודש. ויהי בשמוע אורחו המחותן את הדברים, נבהל ושאל את מארחו הצדיק: ומה עם מאמר חז"ל: המבזה את חבירו ברבים אין לו חלק בעולם הבא?! - ענה לו רבי ברוך: את העולם-הבא שלי כבר הפקרת מוזמן לטובת אידישע קינדער (בני ישראל)!

כן מסופר, כי בשעותיו האחרונות בחייו עלי אדמות, ישב כמנהגו תמיד ושקד בלימודו בספר הזהר הקדוש. ויהי כאשר הגיע לדברי הזוה"ק: "אית רוגזא ואית רוגזא; אית רוגזא דאור, ואית רוגזא דברוך" - יצאה נשמתו הטהורה לשמי - מרומים, כאשר תיבת "ברוך" על לשונו הטהור, להתדבק בחיי החיים ברוך הוא.

סיום זהר הוא תקוון לגאולה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד הזוהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרפא ובזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקוון לגאולה האמתית" מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה, לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים. על פן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמר האלה סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרוך בארץ" אכ"ר.

יגמרו הזוהר והתקונים אלה פעמים בסוד האלה לה שלמה

הרי, כי למוד הזהר הוא מעורר הרחמים ונשמתו של משיח, ויתגלה ויבנה המקדש וישראל ישכן לבטח, והלומד בו בטוח שלא יסבל צער חבלי משיח, אשר על פן אנחנו חכמי ורבני עיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן, ובתי דינים, נתעוררנו ליסד למוד הזהר בארץ ובחוץ לארץ בכדי לגמר הספר הזהר, ויהיה הסיום בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, יום בריאת העולם, ויגמרו הזוהר והתקונים אלה פעמים בסוד האלה לה שלמה.

ולכן אנחנו קוראים לכם, אחינו חכמים רבנים, סוחרים, בעלי בתים, בעלי מלאכות: חזקו ואמצו לקחת חלק עמנו, והחלש יאמר גבור אני. זכו והתחברו בחברה הזאת, וכל אחד יחטף חלק מהזהר, ובשעת הפנאי ובין הדבקים ילמד איזה עלין כפי הסדר אשר יתנו לכם הגבאים והמנהלים בין בארץ בין בחוץ לארץ. אשריכם ישראל, דעו מי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. דעו, כל מלה ומלה נעשית אלה אלפין ורפי רבבון עולמות עליונים בשמים, בפנזכר בהקדמת אור החמה.

ואתם, אחינו, גבאי ומנהלי עם קדש בארץ ובחוץ לארץ, אשר עליכם נאמר "ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד", עמדו ועשו משמרות משמרות וסדר לכל חבר וחבר כפי כחו, באפן כי כל חבר ילמד זהר שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר ועיר להשלים אלה פעמים. וכבר מנינו חברת מזכה את הרבים להשתדל בזה.

וברור, כי גם אנשי חוץ-לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה, שנת גאולה

וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו. ואחר הסיום, אם יצטרך עוד נחזור עוד פעם סדר שני. וזכות התנא הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, יגן עלינו ויגן עליכם ואתם שלום.

ומה גדלו דברי חז"ל שהמשתתף בסיום עולה לו כאילו למד כל הלימוד, כמו שבאר הגר"א בספרו "קול אליהו", דמילת סיום במלוי מלותיה נכתבת כן: סמ"ך יו"ד ו"ו מ"ם - וכל חלק הנכתב בנגלה. ושאינו נכתב, הנסתר, עולה אותו גימטריה, כלומר: סמ"ך - האות ס' הראשונה עולה ששים, והנסתר - מ"ך גם עולה ששים, וכן יו"ד - י' עולה עשר, ו-ו"ד גם עולה עשר וכן ו' - שש, והנסתר ו' - גם שש, מ' - ארבעים, ו-ם', גם ארבעים, לומר לך שהנגלה והנסתר שווים, כך הנגלה זה שלמד כל הלימוד, והנסתר זה שבא רק לסיום, עולה להם שלמדו כל הלימוד.

איתא בבאור הלכה (סימן תקנא) לגבי סעודת סיום ביום צום, שמתר לאכול, ולהשלים את הצום ביום אחר, לא רק ללומדים, אלא אף לאלו שמשתתפים בסעודת הסיום. וז"ל: וסיום מסכת - עיניו מה שכתוב במשנה ברורה, דמותרין לאכול אף אותו שלא למדו עמהו, והוא ממגן אברהם ואלהיה רבה. ועין בסדור של ר"י עמדין, שדעתו דהיינו המחזיקין בידי הלומדים בממונם", ע"כ.

ואם כך בסיום - הלומדים בחבורה, כל אחד כפה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, על אחת כפה וכמה שעולה להם כולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב): "הקטן יהיה לאלה", שפאילו בדרךנו הנמוך יוכל להחשב לשר האלה, ששים כל הזוה"ק.

ובפלא יועץ (ערוך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים, וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה פי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (ק"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

ח. ובספר בינה לעתים (חלק ב - דרוש א לשבת ר"ח אלול), וז"ל: וזאת היתה לי אחת מפונות החכם ע"ה באמרו ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו (משלי טו ז). ופשוטו מבואר, כי כאשר השי"ת רוצה וקפץ בדרך ה' האדם שדעתו נוחה מהם, אז הוא ית' עושה שגם אויביו של האדם יהיו בשלום עמו ולא יזיקוהו. ולפי דרכנו יאמר, כשדרכי האיש הם מדרכים ורוצים את ה', דהיינו שהם מישרים אל אהבתו ויראתו ית', הנה לא יספיק בהיותו הוא בעצמו שלם בדרךיו ובמעשיו, אבל צריך שאיש זה גם אויביו של ה', הם הרשעים משנאיו ית', ישים כל השתדלותו להשלימם עמו, שיהיו שלמים כמוהו, וישתתפו הוא והם להיות יחד זה עם זה בענין השגת השלמות, וזה הוא התכלית האמתית לביאת האדם לזה העולם. על כן אמר כל המצוה אשר באמת אני מצוה לך בפרטות לכל אחד ואחד שעשה אותם, כי כל אחד מצוה לעצמו, תשתדל שלא תהיה אתה לבדך העושה אותה, אבל שישתתפו עמך אחרים וכלכם תשמרוה לעשות, למען תחיון ורבותם, למען יהיו לכם חיים באמת, דבלאו הכי למה לכם חיים, ע"ד (אבות א יד) וכשאני לעצמי מה אני. ונכלל בזה מה שלמדנו ז"ל: אינו דומה רבים העושים המצוה למועטים העושים אותה.

סיום על ספר הזוהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזוהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה

סיום על ספר הזוהר חשיב סעודת מצוה, (ויפטר בתענית בכורים). כמו שכתב בשו"ת פרחי פהונה (חלק א"ח סי' י"ג), אשר נשאל בדין זה, אם סיום בספר הזוהר חשיב סיום ודיק לשון הריטב"א (ביש"ש) ולשון החו"י, דכתבו דעושים סעודת מצוה שגמרו ספר, ובפשטות אין פוונתם גמרא אלא גם כל מדרש, וכדייקא בלשונם, וממילא כל שפן זוהר שעלינו לשמוח בסיום לימודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחידי להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בהרבה מקומות בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עד כאן תוכן דברי.

ובגודל חשיבות סעודת סיום, מצינו בספר ים של שלמה (ב"ק פרק ז סימן לז) שכתב שבסעודת סיום שעשה על ספרו - ים של שלמה, בשעת ברפת המזון, אמר "ברוך שהשמחה במעונו", והטעם שאין לה שמחה יותר לפני הקב"ה. וז"ל: "סיום הספר, נמי נראה בעיני שהוא סעודת מצוה. ומשום זה היה נראה לברוך שהשמחה במעונו בסיום מסכת. דאין לה שמחה יותר לפני הקב"ה, אלא שמחה ורנה של תורה. דאין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח' ע"א). דלא גרע מפדיון הבן.

הרי, שסעודת סיום לספר חדישים על הש"ס נחשב לסעודת מצוה, כל שכן שסעודת סיום על הזוהר ק מהתנא האלקי רשב"י, יחשב לסעודת מצוה.

ועוד מצינו בספר הקדוש "מאור ושמש" (שמות, פרשת יתרו), שכתב על מעלת הסיום מסכת, ומדגיש לעקר השגת התורה - הוא רק על ידי אחדות, וכל שכן שלמוד הזוהר באחדות, שיעיל לזכות להשגת התורה. וז"ל: "והנה אמרנו על סיום מסכת, פרוש על תיבת מסכת, והובא בכתבים שלי, דידוע (זוהר הקדמה ה' א') באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא, היינו שאותיות התורה עלו ונצטרפו ברל"א שערים אלפא ביתא. והצרוף הראשון הוא א"ל ב"ם, וסוף הצרוף של א"ל ב"ם הוא כ"ת, והוא שרש המקור לשאר הצרופים. ומ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין (שבת קד א), וזהו מסכת. ועקר השגת התורה הוא על ידי אחדות, כמאמר הכתוב (שמות יט ב) ויתן שם ישראל נגד ההר - בלב

ובספר ראשית חכמה (שער התשובה - פרק שביעי), וז"ל: וכן קדשה בפרים שהיא מצוה, כדכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל, כדפירשו באור פרשת אמור. וכן נקשל שחבריו נמנים לדבר מצוה מתפללים בבית הכנסת בעשרה והוא אינו נמנה עמם. והרגיל לבוא לבית הכנסת ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו. וגם אינו משלים רמ"ח תבות שבקריאת שמע, שהוא מענת שאינו יכול לתקן. גם יתבטל מתלמוד תורה שהיא מצות עשה מן התורה, והכל מפני סכלותו, כאמרו (משלי יט, ב) אונת אדם תסלף דרכו וגו'. והחכם עיניו בראשו ויהיה גבור כובש את יצרו ולא ימשך אחר תאוותו, בפרט בראש חדש ובפורים, שהסעודה מדברי סופרים, יש ליאהר שלא ימלא בטנו שיחלה ויבא לידי בטול תורה ותפלה שהם מצות עשה מן התורה, שאין עשה מדבריהם דוחה עשה מן התורה.

אחד כאיש אחד, ושם נפסק זהמתו, וכל שבט ושבט תקן צרוף הוי"ה שלו, ואמרו 'נעשה ונשמע' בתשוקה גדולה מקירות לבם, והעלו מיין נוקבין ונתגלה כנגדן מיין דכורין - שירד הקב"ה משמי מרום לתן להם התורה, וזכו להשגות התורה עד צרוף הראשון שהוא שרש המקור לשאר הצרופים.

ועוד ידוע, ששנה אחת בימי הרה"ק ר' ברוך ממעז'בניו זיעוכי"א, היה קטרוג גדול על בני ישראל, ולא הצליחו צדיקי הדורות לבטל את הקטרוג, עד שאמר ר' ברוך, שהזכות שעושים בני ישראל סעודה בעת סיום מסכת, ומזמינים את חבריהם, צריף לבטל את הגזרה - וכן הוה.

ובשור"ת אגרות משה (אורח חיים חלק א סימן קנז) גם כן מאריך לבאר, שכל סיום ספר שהוא, וכן כל מצווה המתמשכת זמן רב, ובפרט מצווה שנעשתה בחבורה, יש לה דין של סעודת מצווה. וז"ל: "בדבר אם יש להחשיב סעודת מצווה לפטור הבכורים מהתענית ערב פסח, ולאכל בשר מראש חודש אב עד התענית. גם כשמסיימן בחבורה שלומדים מקרא בעיון, והרב דורש לפנייהם מדרשות חז"ל על הפסוקים, שדעת כתרה"ר שגם זה נחשב סעודת מצווה כסיום מסכת". "אבל מכל-מקום נראה לעניות דעתי שהדין אמת, דאף למוד בעיון הספרים של תורה שבכתב, נמי יש להחשיב הסיום סעודת מצווה, דהא מצינו דלא דוקא סיום מסכת ללמד, אלא כל מצווה שנמשכה משך זמן, נמי יש שמחה בסיומה, כדאיתא ברשב"ם בבא בתרא (דף קכ"א) בטעם רבה ורב יוסף דיום טוב של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה, לפי שבאותו יום היו משלימין מצווה גדולה כזאת", "אבל על כל פנים יש ללמד מזה, שיש לעשות שמחה לגמר כל מצווה, ולכן באנשים מיחדים שעושין מצווה משך זמן, יש להן לעשות סעודה לשמחתם, כי שמחה אחרת כמו לעשות את היום ליום טוב לא שייך ביחידים, אבל סעודה הא מצינו שעושין יחידים לגמר מצותם בסיום מסכת, וכמו כן הוא לגמר מצווה אחרת, מאחר שחזינו שיש לעשות שמחה בגמר כל מצווה". עד כאן.

ועין בהגר"א (יו"ד סוף סי' רמ"ו ס"ק ע"ו), שהוכיח מהרשב"ם לזה שבסיום מסכת צריף לשמוח ונקראת סעודת מצווה. ומפרש בני" (ב"ב שם קכ"א) סתם בכל מצווה שכשהשלימה עושין שמחה ומשתה ויום טוב, עיי"ש. ואם כן ודאי יש ללמד מזה, שגם למוד מקרא בחבורה שנמשך איזה זמן שלא גרע מכל מצווה שיש לעשות שמחה ומשתה, והיא נחשבת סעודת מצווה כשגומרין איזה ספר כשלמדו בעיון. אבל פשוט, שהוא רק כשלמדו כפי פרוש אמת, שהוא כאחד מפרושי רבותינו הראשונים, ולא בפרושים מאנשים דעלמא שרפן בדואים ואינם אמת, והרבה יש גם כעין מגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ידידו, משה פינשטיין.

במסים ספר אחד מספרי הקבלה חשיב נמי סעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאגי' (ח"ב דף ג"ג) בשם המקבילים, דדוקא בלימוד משניות צריף להבין פירוש

התבות, אַבְל בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ, אַף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין כָּלָל, יַעֲלֶה לְרִצּוֹן לְפָנָי ה'. וְכֵן כָּתַב
בְּסֵפֶר יִפְהַ לְלֵב (ח"ה בְּהַשְׁמָטוֹת לַיּוֹד"ד סִימָן רמ"ו ס"ק א'), וּבְסֵפֶר יִשְׁפִּיל עֲבָדֵי (ח"ו יו"ד סִימָן כ"ח אֹת
ו'), וּלְפִי דְבָרֵיהֶם גַּם בְּלֹא מִבֵּין עוֹלָה לְסַעֲוֹדַת סִיּוּם. וְעַיִן עוֹד בְּשׁו"ת חַיִּים שָׂאֵל (ח"א
סִימָן ע"ה אֹת ב'), בְּמַעֲלַת לִימוּד הַזוּהַר אַף בְּלֹא הַבְּנָהִט, וּלְפִי זֶה שֵׁיךְ סִיּוּם בְּלִימוּד זֶה.

וּבִיּוֹתֵר מִחֲדָשׁ בְּשׁו"ת אֶפְרָקְסֵתָא דְעַנְיָא (חֶלֶק א סִימָן קנ"ד), שֶׁכָּתַב עַל אָדָם אֶחָד שֶׁהִתְמַיֵּד
בְּלִימוּד הַש"ס, וְלֹא הִיָּה יוֹדֵעַ מַה הוּא לּוֹמֵד, וְעַם כָּל זֶה זָכָה לְקִירוֹן פְּנִים. וְז"ל:
"וְשִׁמְעֵתִי שְׁהִיָּה אִישׁ אֶחָד שֶׁהִתְמַיֵּד בְּלִימוּד הַש"ס וְלֹא יוֹדֵעַ מַה קָאָמַר, וְאִף עַל פִּי כֵן זָכָה
לְקִירוֹן אֹר פְּנִים כְּתַלְמִיד חֶכֶם. וְזֶהוּ מִסְתַּרִי סְגֻלַת הַתּוֹרָה בְּפַעֲלוּתֶיהָ הַנִּשְׁגָּבָה עַל נַפְשׁ מְקַבְּלֵי
מִתּוֹ נַחֲלִיאֵל". עַד כָּאן.

בְּסֵפֶר תּוֹלְדוֹת קוֹל יְהוּדָה (אֹת ל"ג) הוֹבָא עוֹבְדָא, דְּפַעַם אַחַת בְּיוֹמֵי דָאָב קִדְּם הַצּוּם,
עָשָׂה סַעֲוֹדַת סִיּוּם וְאָכְלוּ בָשָׂר. וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ עַל מַה עָשָׂה סִיּוּם? וְהַשִּׁיב, כִּי סִיּוּם אֶת
הַסֵּפֶר הַקְדוּשׁ עֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת לַהֲרַמ"ע מִפְּאֲנוּ ז"ל, וְכֵן בְּמִנְהַגֵּיו (שֶׁם אֹת כ"ט). פַּעַם אַחַת
בְּמוֹצָאֵי תַשְׁעָה בָּאָב אָכַל בָּשָׂר, וְאָמַר שֵׁיִשׁ לוֹ סִיּוּם עַל סֵפֶר פְּרִי עֵץ חַיִּים (לַהֲאֲר"י הַקְדוּשׁ).
עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּה" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֵז סַעֲדַת מַצּוּהָ, וְלִפְטֹר
בְּכוֹרִים מִתַּעֲנִית בְּעָרֵב פֶּסַח. (סֵפֶר דְּרָךְ אֲרִץ מִנְהַגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוֹבָה חֶלֶק א' עַמּוּד כ"ז).

וּבְסֵפֶר סוּד ה' מְבָאָר [עַל פִּי דְבָרֵי הַכֶּסֶף מְלֶךְ וְהַבֵּן אִישׁ חֵי וְעוֹד] אֶת מַעֲלַת הַלִּימוּד
בְּזוּהַר, שֶׁהַלּוֹמֵד מִמֶּשׁ נִתְהַפֵּךְ לְאִישׁ חָדָשׁ וְטָהוֹר וּמִתְמַלֵּא שְׂמִחָה בְּכָל רִגְעַ בְּלוֹמְדוֹ,
וּבְיֻדָאֵי בְסִיִּים כָּל חֶלֶק כְּמוֹ סֵפֶר הַתִּיקוּנִים, זֶהֶר עַל הַתּוֹרָה, וְזוּהַר חָדָשׁ - עֲלִינוּ לְשִׁמוּחַ
וְלַעֲשׂוֹת סַעֲוֹדָה גְדוֹלָה עַל כָּל חֶלֶק מִחֻלְקֵי הַזוּהַר, וּבְיֻדָאֵי עַל הָאֲדָרָא הַקְדוּשָׁה, שֶׁבְּלִימוּד
הָאֲדָרָא הַקְדוּשָׁה זוֹכֶה שְׁהַרְשִׁב" בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ בֹּא מְעַטֵּר כְּמֶלֶךְ וְיוֹשֵׁב וּמְקַשֵּׁיב בְּקוֹלוֹ
כְּשֶׁלּוֹמֵד הָאֲדָרָא.

ט. כְּמִבְאָר בְּסֵפֶרִים הַקְדוּשִׁים, רָאִה: הָרַב מֹשֶׁה זְכוּתָא בְּהַגְהוֹתֵיו לְסֵפֶר הַכּוֹנֵנוֹת, פְּלֵא יוֹעֵץ אֹת ז', זֶהֶר,
סְדוּר פְּנִנּוֹת הַאֲר"י ז"ל, בְּסֵדֶר פְּנִנַת הַלְמוּד, אֹר צִדִּיקִים לְהָרַב מֵאִיר פֶּאֲפְרִישׁ, סִימָן א' סְעִיף קָטָן טז,
עֲבוּדַת הַקְדָּשׁ לַחֲחִיד"א, מוֹרָה בְּאֲצִבַּע סִימָן מו, נֶפֶשׁ חַיִּים מְעַרְכַת הַז' אֹת ד', מִשֶׁם הַגְדוֹלִים לַחֲחִיד"א,
רַבְנּוּ יוֹסֵף חַיִּים, הַבֵּן אִישׁ חֵי, בְּהַקְדָּמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיחָה, הָרַב הַקְדוּשׁ רַבִּי מֹשֶׁה חַיִּים אֶפְרָים מְסִדִּילְקוּב
בְּעַל דְּגָל מַחֲנֶה אֶפְרָים בְּלִקוּטִים דְּבוּר הַמַּתְחִיל יִשְׁקֵנִי, סֵפֶר נְתִיב רִשִׁי, בְּשֶׁם מוֹרִי, הֵלֵא הוּא הָרַב הַצִּדִּיק
רַבִּי הֵלֵל מִפְּאֲרִיטֵשׁ, סֵפֶר מְגִדֵל עֵז, מֵאֲמָרֵי דְבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים מֵאֲדָמוֹרִי חַב"ד, עַמּוּד תכ"ו, חֲנָה אֲרִיאֵל,
לַהֲרִיא מְהוּמִיל, שְׁמוֹת עַמּוּד סד, תּוֹרָה אֹר לְבַעַל הַתְּנָא, פְּרִשְׁתַּת בְּשִׁלַח דְּבוּר הַמַּתְחִיל אֲשִׁירָה לַה',
רַבִּי יִשְׂרָאֵל דּוֹב מוֹיֵלְעִדְנִיק, שְׂאֲרִית יִשְׂרָאֵל שְׁעַר (הַהֲתַקְשְׁרוֹת שְׁעַר הַא' דְּרוּשׁ ה' מֵאֲמָר ב'), מוֹרְנֵי הָרַב צְבִי
אֱלִימֶלֶךְ בְּהַגְהוֹתֵיו לְסֵפֶר סוּר מִרְע, דְּפּוּס מוֹנְקֻטֵשׁ אֹת ט', הַקְדָּמַת סֵפֶר עֲצִי יַעֲדוּן מְקַאֲמָרְנָא וְכְרוֹנוֹ
לְבָרְכָה, וְעוֹד.

הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א, בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שפירשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום, אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" - בא רבי שמעון מעטר כמלה בעטרוניתו בראש, וישב בגוון, עכ"ל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, ובנדאי שפדאי וראוי לעשות סעודת מצוה. ובנדאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו. ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני", ראשי תבות ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמייעני, הם חמל"ה, כמו שדרשו בזוהר בפירשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל.

ובזהר שם בארו, שהשכינה הקדושה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה

י. ספר הזהר הוא מגן לישראל כתבת נח. דבגין האי חבורא והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים, אלן אנון דאתמר בהון בנים אתם לה' אלהיכם. והאי חבורא הוא פגונא דתבת נח דאתכנש בה כל מין ומין, הכי מתכנשין בהאי חבורא כל נשמתין דצדיקיא ונאשי מדות, דאתמר בהון (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבאו בו, ואתרנין דלא צדיקים, אתדחון מתמן. וכד אתגליא האי חבורא בעלמא, סגיאי מתכנשין לגבה דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה בהאי חבורא עמונו היום. ועלהו אתמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, כאנן כוכביא דיהון קימין לעלם ולעלמי עלמיא, ואתמר בהון והיה זרעו ככוכבי השמים. (תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד').

האי חבורא איהו כגוננא דתבת נח (תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד'), פרוש, כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבה היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותם הפינים והמשפחות כלם אלא על ידי בניסתם להתבה, כן הוא ממש, כי על ידי סוד הגלות וכו' ומגיע פגם לצדיקים כלם והחשכת מאורי אורם כמעט טועמת מר ממנות, ולזה לקיומם שלא ישלט הגלות בהם היה להם סוד החבור הזה כענין תבת נח ממש, לתקן מחץ מפת הגלות ומי מבול החיצונים המחשיכים וכו', אלא תהיה אור שכינה מאירה קצת ומלפשת הצדיקים, כן פגסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים. וכה סגלת החבור שמידי שעוסק בתשוק אהבת השם ישאבנו פשיאבת האבן השואבה את הברזל, ויפגס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו. ואפלו אם יהיה רשע, אין חשש אם פגס, מפני שאין בניסתו פניסה, אלא יהיה לו אחת מהשפתיים, או יחזירנו בתשובה והיה צדיק ויפגס בו, או ידחנו דתיה גמורה ויפרש עצמו, כענין תבת נח שהיה דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן החיה והבהמה, (אור יקר, שער א' סימן ה').

הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם. החבור הזה לא יעדר ולא יעלם אלא יתחבר ויפטר ויסדר, כי אין חשש בכתיבתו משום דלא ימנע הבא לעסק בו הוא צדיק או רשע, אם הוא צדיק, אדרבה, החבור הזה הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם שאוסף הצדיקים אל תוך ההיכל פנימה. (בפינו הרב משה קורדובירו, דע את אלף אביה, י"א).

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים. יען בסוף הקדמות בעל פסא מלך

הקדושה, ונשמעת התפילה. ועל דרך דברי האר"י, כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש פתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון, כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז, דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, ע"כ דברי האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק] - עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולהי רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה.

ועוד בכמה ספרים קדושים שהלחיבו מאד ללמוד התקוני זהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים ואולי יש להסמיק זה כמה שכתב בתקון ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים דתבת נח היא אמא עלאה חלון דילי הוא עמונדא דאמצעיטא דביה אור יתירה אור וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים וזהו שכתוב מקץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול ורעינא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהי פגנונא דתבת נח וכו' בפדוע. (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזוהר כמו תיבת נח, ורק שלמדו זוהר הקדוש יצילו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש, ויצילו מחבלי משיח, ובזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזוהר הקדוש.

ובזהר - רעינא מהימנא (פרק ג' בפדבר פרשת בהעלותך דף קנג עמוד ב): 'והפושפלים יזהירו כזהר הרקיע, אליו אינו דקא משתדלין בזהר דא דאקרי ספר הזוהר, דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים מפושפחה, דבהון יתקיים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכהו'.

כ. הגאולה תלויה בלמוד הזוהר. פתב הרב הגדול המקבל הא-להי רבי חיים ויטאל זכרוננו לחיי העולם הבא, תלמיד הרב האר"י זכותו יגן עלינו, (בהקדמת שער ההקדמות), וזה לשונו: אני הצעיר בעיר, הדל באלפי חיים ויטאל, בן לאדוני אבי הרב יוסף ויטאל זכרוננו לחיי העולם הבא, בהיותי בן שלשים לכח תשש כחי וישבתי משתומם ומחשבותי תמהים, כי עבר קציר, פלה קיץ, ואנחנו לא נושענו, תרופה לא עלתה למחלתנו, אין מזור לבשרנו ולא עלתה ארוכה למפתנו ולחרבן בית מקדשנו. או לנו כי פנה היום וגם נטו צללי ערב, וכלו כל הקצים, ועדן בן דוד לא בא. ואתנה את פני לחקר ולדעת מה זה ועל מה זה נתארך קצנו וגלותנו, ומדוע לא בא בן ישי?

ומצאתי און לי ואנינה בקרבי ולבי דני ממאמר אחד, הובא בספר התקונים תקון ל', וזה לשונו: תנינא, כתיב ורוח אלהים מרחפת וכו' והיא אומרת מה אקרא וכו' בההוא זמנא ויזכור כי בשך המה רוח הולך ולא ישוב (תהלים עח לט) לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון קאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאליו אינו דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה (רוצה לומר למוז הזהר), דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי ' מינה, ואשתארת ב' בישה. וי לון דגרמין ענייתא ותרבא וביקה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדוש,

כתב גאון ישראל וקדושו רבי חיים פלאג'י זי"ע בספרו "לוח ארז" (פרק ו') וז"ל: הגם דבכל התורה שלומד האדם הנה שָׁכרו אתו, מכל מקום בלומד דברי קבלה, זוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל ועוד. נשגב הלימוד מאד, כי אפילו אינו מבין מה שלומד, שָׁכרו מרובה ומסגל להברית ממנו היסורין. עכ"ל.

ועין עוד בספר "נתיב הנל" (נתיב קס"ז) שֶׁהביא דברי הזוה"ק (ח"ג דף פ' ע"א), וז"ל: (ויקרא יט) "וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו פי קדוש אני ה' אלהיכם". רבי אלעזר פתח: (תהלים לב) אל תהיו כסוס פפרדל אין הבין וגו'. בכמה זמנין אורייתא אסהידת בהו בבני נשא, כמה זמנין ארימת קליו, לכל סטרין לאתערא להו, וכלהו דמיכיין בשינתא בחוביהון (ס"א בחוריהון), לא מסתכלין ולא משגיחין, בהיך אנפין יקומון ליומא דדינא עלאה, כד יתבע לון מלפא עלאה עלבונא דאורייתא, דצווחת לקבליהון, ולא אהדרו אנפין לקבלה, דכלהו פגימין בכלא, דלא ידעו מהימנותא דמלפא עלאה, ווי לון, ווי לנפשיהון. דהא אורייתא ביה אסהידת, ואמרת (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב (ס"א ואמרה) אמרה לו. מהו חסר לב. דלית ליה מהימנותא, דמאן דלא אשתדל באורייתא, לאו ביה מהימנותא, ופגים הוא מכלא. עד כאן לשון הזוה"ק.

תרגום ללשון הקודש: וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו פי קדוש אני ה' אלהיכם. רבי אלעזר פתח: (תהלים לב) אל תהיו כסוס פפרדל אין הבין וגו'. בכמה פעמים התורה מעידה בבני אדם, כמה פעמים היא מרימה קולות לכל הצדדים להעיר אותם, וכלם רדומים בשנה בחטאייהם (פחוריהם),

ואיהו רוח חכמה ובינה רוח עצמה וגבורה רוח דעת ויראת השם (ישעיה יא ב). עד כאן.

ל מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות". הרב משה זכותא פרשת קדושים (דף ע"ב) כתב: אפלו השיג ג' מעלות, פשט רמז דרוש, ולא רצה לדעת חכמת הסוד, אז ימנע אור התורה, דהינו י' משם הוי"ה, ויהיה הוי"ה על הוי"ה. פרוש הדברים, שאנחנו מחזיבים לעשות בחינת פ'ר'ד'ס', דהינו פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד, נגד ד' אותיות שם הוי"ה ברוך הוא. ואם כן, אפלו השיג כל הג', פשט, רמז, דרוש, נגד ג' אותיות הוי"ה, ולא השיג נגד סוד, דהינו י', הוא בסוד הוי"ה על הוי"ה. על זה נראה פרוש הפסוק בתהלים "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין" וגו', כפר"ד דהינו בג' אותיות פ'ר'ד' בלא סוד, אין "הבין" עם האותיות הוא ע"א, גימטריה סוד עם הכולל, ואם כן "אין הבין" כלומר אין לו "הבין" - בלא סוד, הוא כפר"ד, ממש נפרד. ועין בתקונים ח' (דפוס קושטאנטין דף קמט), וזה לשונו: ד' נכנסו לפרדס חד הציץ כו', הני תלת נכשלו הוא סוד פר"ד, הג' עלו בפ'ר'ד', ורבי עקיבא עאל בשלום ונפק בשלום, עין שם באר. עד כאן לשונו. (תפארת ישראל מהרב הקדוש מסאטאנאב וזר צדיק וקדוש לברכה, פרשת קדושים).

ומי שאינו מאמין בסוד נשאר פ'ר'ד'. "אל תהיו כסוס כפרד", ותדעו כי כל התורה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא, ונדרשת פ'ר'ד'ס', ומי שאינו מאמין בסוד נשאר פ'ר'ד'. (יוסף תהלות להחיד"א, תהלים לב, ט).

אינם מסתכלים ואינם משגיחים באיזה פנים יעמדו ליום הדין העליון, כשיתבע אותם המלך העליון על עלבון התורה שצועקת כנגדם, ואינם מחזירים פניהם מולה, שכלם פגומים בכל, שאינם יודעים את אמונת המלך העליון. אוי להם ואוי לנפשם! שהרי התורה מעידה בו ואומרת: (משל ט) מי פתי יסר הנה חסר לב (ואמרה) אמרה לו. מה זה חסר לב? שאין בו אמונה. שמי שאינו עוסק בתורה, אין בו אמונה ופגום הוא מהכל.

ועוד הביא שם דברי המקדש מלך על הזוהר הנ"ל: כי הנה אחר התחיה יהיה יום הדין העליון - ואז יתבע מלפא עילאה מאלו חשוכי הפנים עלבונה של תורה, הוא היותה בלתי חשובה בעיניהם כי אם בדרך פשטיותה, ולא יחפצו לחפש אחר סודותיה. ["אוי להם לבריות מעלבונה של תורה"].

ולכן אין להם הארת הפנים מן ש"ע נהורין דעתיק המאיר במחדשי סודות התורה, כמו שכתוב בזוהר (בראשית דף ד' ע"ב). אבל העולבים התורה עש יאכלם (דיש קלפה שנקראת ע"ש והיא הפה מהקדושה), כי הם בכלל מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלותך (דף קמ"ט ע"ב), וז"ל: ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד קאתי, תיפח רוחיה, עכ"ל. [תרגום בלשון הקודש: ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח רוחו].

וזהו שאמר ולא אהדרו אנפין לקבלה. ירמוז למה שידוע, שיש לכל מדה ארבע בחינות כנגד אבי"ע, והם פנים וימין ושמאל ואחור, והם כנגד פרד"ס [פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד] וארבע בחינות הנר"ן [נ'פש ר'וח נ'שמה], וארבע אותיות הוי"ה.

ואיתא (בסו"ג ח"א פ"ד), שצריך כל אדם להשתלם בכל ארבע בחינות פרד"ס, ומי שלא נשלם לפי חלקו ויכלתו, עליו ועל פיוצא בו נאמר "דכולהו פגימים בכולא", ובלי ספק שהענין המבהיל הזה הוא לאותם שהיה ספק בידם ללמוד ולא למדו. וכמו שכתוב (בזוהר פרשת פקודי הנ"ל) ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, פירוש, השגת החכמה דחי ליה לבר, ואמרו (כתובות דף ק"א ע"ב) למאן דאמר עמי הארץ אינם חיים וכו', כל שאינו משתמש באור תורה אין אור תורה מחיהו, אור תורה דייקא, שהוא הסוד מצד החכמה שיהא סוד חיה וממנה פח התחיה. אבל אמרו אחר כך מצאנו להם רפואה מן התורה - במשיא בתו לתלמיד חכם, או עושה פרקמטיא לתלמיד חכם או מהנה מנכסיו [כאילו מדבק בשכינה], כמו שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". עיי"ש בארך דבריו, (ועין בחדושי אגדות מהרש"א).

ובסוף נתיב קס"ז פתב: אשר על כן, מכיון שיש צורך לתקון האדם והנרנח"י שלו בכללות פרד"ס התורה הקדושה בכל מקצותיה - הכרחנו לחלק הזוה"ק המדברים בסודות התורה הקדושה... וכדהוכחנו לעיל על זה. וקודשא בריך הוא ידריכנו במעגלי ישר להאיר נרנח"י שלנו עם כללות נרנח"י עמו ישראל, ויקבץ גלותינו מארבע כנפות הארץ לארצנו, ונזכה לאור באור החיים בביאת משיח צדקינו בב"א. עכ"ל הטוהר.

ואיתא בספה"ק קדשת לוי (לקוטים), שלעתיד לבוא, סעודת הצדיקים תהיה בשני אופנים, האחד הוא כפשוטו, והשני הוא שיזכו לגלות סודות התורה. וז"ל: "או יבאר, ואכלתם אכול וכו', כי סעודות צדיקים לעתיד לבוא יהיה על שני בחינות: אחד על פי פשוט, סעודות ממש, ואחד שישגיגו ישראל סודות התורה, והסעודות יהיה על רוחניות כמבאר בזוהר הקדוש. והנה שניהם אמת, האנשים אשר הם במדרגה קטנה, שהתענוג שלהם מגשמיות, להם יהיה הסעודה סעודה ממש, והצדיקים הגדולים אשר תענוג שלהם סודות מהתורה, להם יהיה הסעודה כאשר ישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה. וזהו 'ואכלתם אכול ושבו'ע' לאנשים פשוטים, 'והללתם את שם ה' - אלו האנשים אשר התענוג שלהם בהלל לה', להם יהיה התענוג אשר עשה עמכם 'להפליא', שישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה". עכ"ל"ק.

וכן כתוב בספר פרי צדיק (ויקרא ל"ג בעומר וסיים הש"ס) על אותו דרך, וז"ל"ק: "אך הפרוש הוא כמו שאמרנו (ונתבאר לעיל מאמר ד') בבאור דברי הגמרא (בבב"ב שם) עולמך תראה בחייה, הינו דהשכר לעתיד הוא השגות בסודות התורה וידיעת ה' יתברך. כן יזכה לזה להשיג מאותו האור בעולם הזה, כמו שאמרו (קדושין מ"א א) ולאדם טוב, והיינו מי שמשגיג התורה". עכ"ל"ק.

מבואר בלשונם הזהב, שלא רק בעולם הזה צריכים אנו לעמל בסודות התורה, אלא אף לעתיד לבוא סעודת הצדיקים תהיה - גלויים בסודות התורה, ואשרי מי שזוכה לעמל בסודות התורה עוד בזה העולם.

כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בתאמונה

כתוב בזוהר (פרשת קדושים דף פ' ע"א): דהכי תנינו, כל מאן דלא אשתדל באורייתא, אסיר למקרב לגביה, לאשתתפא בהדיה, ולמעבד ביה סחורתא, וכל שכן למהך עמיה באורחא. דהא לית ביה מהימנותא. (ועל דא) תנינו כל בר נש דאזיל באורחא, ולית עמיה מלי דאורייתא, אתחייב בנפשיה. כל שכן מאן דאזדנוג באורחא, עם מאן דלית ביה מהימנותא, דלא חשיב ליקרא דמאריה ודידיה, דלא חס על נפשיה.

תרגום ללשון הקודש: שכן שנינו, שכל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה. (ועל זה) שנינו, כל אדם שהולך בדרך ואין עמו דברי תורה, מתחייב בנפשו. כל שכן מי מתחבר בדרך עם מי שאין בו אמונה, שלא מחשיב את כבוד אדונו ואת שלו, שלא חס על נפשו.

רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקים ואמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים

רבי יהודה אומר, מאן דלא חס על נפשיה, היך ישלוף נפשא דכשרא לבריה. אמר רבי אלעזר, תוהנא על דרא, והא אתמר מלה וכו'. ועל דא כתיב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. זכאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דקודשא בריה הוא, ומקדשי גרמייהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כה משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובנייהו כלהו זכאי קשוט, ואקרוו בני מלכא בגין קדישין.

תרגום ללשון הקודש: רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, [פרש במתוק מדבש: מי שאינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה ולקשרה בשרשה] איך ישלף נפש כשרה לבנו? [פרש במתוק מדבש: איך יכול להמשיך נפש כשרה לבנו, פי אם הוא בעצמו אינו מקשר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, פי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדשת נשמתו]. אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כה שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזפי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. - ואם ברצונה לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד וזה"ק בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים).

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזפי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונה לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..." ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד וזה"ק בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים).

מ. כתב הרמ"ז וז"ל: כפנה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שפן אם זכה לחדש חידושין בתורה, שבהם מוליד אור חדש מפוש מקורות נשמתו, ובזה יזהיר מפנו נשמת הנלד היילד... (ועין המשך דבריו במתוק מדבש פרשת קדושים דף פ' ע"א).

ואם בזכותה ילמד אפילו יהודי אחד את הזוהר הקדוש, הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוה"ק בשבת, עולה לו למאה מליון שנה תורה. ואם תכפיל בכל שבבות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, [ימי שנותינו בהם שבעים] תגיע ל- 640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותה יתארגן שיעור למגין יהודים שילמדו בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזוה"ק (פרשת ויצא קס"א) כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלה. ועוד, כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מגין יהודים באלה. תגיע למספר שקשה מאד לחשב והוא לערה: 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גדל השקר הנצחי שיזקפו לזכותה בוודאות!!!

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזוהר. עתה אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמצ וכו' וחזק בעבודתם הקדושה. אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסיע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא, לאוקמא שכינתא מעפרא.

וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר לכל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות, למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים.

על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה, ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב במהרה בימינו ברחמים, אמן כן יהי רצון.

הטיבה ה' לטובים

הספר "מאורות הזהר" נדפס

בנדבת הצאצאים שיחיו

לעילוי נשמת הוריהם

אביהם הרה"ח איש תם וירא ה'

מוה"ר אליהו מנחם ז"ל

בן מוה"ר ר' שמעון וסעידה ע"ה

נלב"ע יום ד' שבט תשס"ו לפ"ק

ואמם החשובה הדגולה

מרת סלימה בת רחמים ונעימה ע"ה

נלב"ע יום כ"ו אדר תש"ע לפ"ק

ת.ג.צ.ב.ה.

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי
וחבורתו הקדושה תעמוד להם למליץ יושר,
שימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ולברכה,
בבריות גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר
וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים בבריאות
השלימות, אמן כן יהי רצון.

ספר הזוהר הקדוש המחולק

מנוקד, עם לשון הקדש

ובו:

ספר הזוהר

זוהר חדש

תקוני הזוהר

המחולק ל-960 קונטרסים (ב-32 כרכים).
הלימוד מחולק לשנה אחת ולשלוש שנים.

בקרוב יופיע בעז"ה

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של

"סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!

תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?

התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות ("תתק"ס")
דהיינו 32 אריזות כשבכל אריזה יש 30 חוברות
ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוהר"ק.

ירושלים: 02-6255789
בת ים: 052-6077914/054-9531936
טבריה: 054-4121015
צפת: 052-7150754/0504101341
עיר העתיקה: 054-2240932
צפון: 054-9788564
באר שבע: 08-6108605
נתניה: 09-8323442

"הרצים יצאו דחופים"

כל הפועלים ומפעילים למען קירוב הגאולה יזכו
שמישיח וראה באצבעו לכיונם ויאמר:

👉 "בזכותכם היגעתיו" 👈

שליחי מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג לחלקו באופן
מסודר ב-32 כרכים לבתי נוסת/ מדרש בערים, בשכונות,
במושבים, בישובים, בבסיסי צה"ל ובקהילות היהודיות בחו"ל
מוזמנים להתקשר: 0548-436784

סט הזוהר הקדוש המחולק-לכל ימי השנה

סיום הזוהר בכמה דקות
בבית הכנסת/ המדרש- בשבת, ובכל זמן.

כל כרך מתחלק ל-30 איש,
וכך יוכלו לסיים כל הזוהר"ק
יחדיו כאיש אחד.

לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

